

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: FREDERIK CHRISTIAN GREVE AF RABEN

Citation: Aarestrup, Emil: "FREDERIK CHRISTIAN GREVE AF RABEN", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid75460/facsimile.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

FREDERIK CHRISTIAN GREVE AF RABEN.

Død i Rio de Janeiro den 6te Juli 1838.

Atter et Sorgens Bud dig bragte den vingede
 Snekke,
 Aalholms ældgamle Slot, atter et sortseglet Brev!
 Langsomt Kragerne flyve i sorte Kredse om
 Taarnet,
 Træet kaster sit Løv, Stranden udstrækker sig
 mørk.
 5 Vel maa din Taarepil hænge, din Ask, med de
 ludende Grene,
 Birken, med svævende Lok, feie den grusede
 Gang;
 Vel maae Granerne slutte sig tæt i din Lund og
 din Hauge,
 Og til Sørgekare sig stivt ordne med Blomster
 og Grønt:
 Han, dine Mure var vant til at favne i drømmende
 Stilhed,
 10 Han, hvis Lampe du saae straale den eensomme
 Nat,
 Han, hvis Hænder har plantet de himmelragende
 Popler,
 Og i din duftende Park nedlagt det blomstrende
 Frø,
 Oldingen, som dig saalænge besad, som freded
 din Skjønhed,
 Frederik Raben er død, død i den fjerneste Egn!
 15 Ædel var han af Æt, og derfor det Ædle hans
 Vilie;

Ingen forføngelig Tante, Alvor besjæled hans
 Bryst;
 Meget bar han i Hjertet, det nordisk indsluttede,
 stærke;
 Skjønndt ei Manges Ven, een dog han havde, for
 hvem,
 Ramt af utallige Slag, det skjulte Indre sig
 aabned,
²⁰ Een — dig var det, Natur! du var hans trofaste
 Ven.
 Livets Lyst han søgte ei der, hvor den søges af
 Mængden,
 Men hvor et dybere Sprog taler til Menneskets
 Aand.
 Grandskende trængte han ind i Videnskabernes
 Rige,
 Og i Naturens Bog bladede Blad for Blad.
²⁵ I kunne vidne det, Jordens forskjelligste Zoner
 og Egne!
 Hvad der rørte hans Sjæl, fængsled hans
 speidende Blik:
 Du, Grønland, med din Bræ, omskvulpet af
 fraadende Brænding,
 Hekla, dit Svælgs Ild, Norges nedsusende Elv;
 Skotske Heder og Tydsklands Skove hørte hans
 Fodtrin;
³⁰ Schweitzeralpen ham bar over den blændende
 Sne.
 Skjønheden lokkede ham, den ægte Nordbo, til
 Syden,
 Piniens classiske Lund, Africas glødende Strand.

Sidst, da de aldrende Lemmer trættes, søgte
han Hvilen
Hvor under tropiske Sol Palmen udbreder sin
Skjærm,
35 Hvor for det mattede Blik udfolded sig rigere
Stjerner —
Og — der Hvilen han fandt: Dødens lyksalige Ro;
Stjernerne fandt han, de nye; den rigere Himmel
sig aabned —
Lykkelig svæver hans Sjæl over den taagede
Jord,
Bindes ei af den fjerne Grav, men svæver i
Stilhed
40 Over det gamle Hjem; lyser fra Himlen sin Fred
Over en Skare sørgende Børn, hvis Hjerter ham
fulgte,
Troligt, med Gjensynets Haab — ak! men maa
savne den Trøst,
Afskedskysset at trykke paa Faderens Hænder,
og lade
Over det elskede Støv flyde den strømmende
Graad.
